

Transfuzní oddělení Orlickoústecké nemocnice slaví 34. „narozeniny“

2.9.2024 - | Nemocnice Pardubického kraje

Cesta na transfuzní „Prvně jsem v Orlickoústecké nemocnici pracovala na interně, tam jsem vydržela rok a následně se přesunula na zbrusu nové transfuzní oddělení,“ vzpomíná Světlana Kaplanová a dodává, že na nově vzniklém pracovišti působila společně s vrchní sestrou Valáškovou, dalšími dvěma sestrami a primářem Jiřím Řezníčkem.

Skleněné boxy i krev v lahvích

Oddělení se po více než 30 letech skutečně proměnilo. *„Dříve transfuzní stanice vypadaly tak, že dárce přicházeli darovat krev do skleněných boxů, tam bylo lehátko, kde se dárce položil a skrz otvor ve skle prostrčil ruku. Na druhé straně seděla sestra ve sterilním oděvu s rouškou a krev odebírala do lahve,“* vzpomíná Světlana Kaplanová s tím, že manipulace s lahvemi byla o poznání složitější. Navíc krev v nádobě neměla takovou trvanlivost jako dnes. Už rok po svém založení tedy oddělení přešlo na odebírání krve do vaků. *„Na manipulaci to bylo praktičtější, ale pořád to byla náročná práce. Vaky jsme zprvu vážili na mincích,“* usmívá se Světlana Kaplanová. Nejen skladování krve, ale i interiér oddělení se za ta léta proměnil. *„Postupně skleněné boxy nahradila pohodlná křesílka a my máme k pacientům o poznání blíž,“* doplňuje sestřička.

Proměna dárců

Nejen zázemí se za ta léta proměnilo. Změnou prochází i samotní dárce. *„Dnes je to více individuální, často chodí lidé sami nebo s partnerem, občas i rodinní příslušníci, kteří nám přivedou prvodárce. To vidíme rádi,“* přiznává Světlana Kaplanová a vzpomíná na dobu, kdy bylo transfuzní oddělení Orlickoústecké nemocnice takzvaně v plenkách. *„Pořádali jsme pro dárce i výlety, o to se zasloužil především tehdejší primář transfuzního oddělení Jiří Řezníček. Jezdili jsme třeba do Rakouska, podívat se na tamní transfuzní stanice, aby dárce viděli, jak to vypadá i jinde než v Čechách. Darovat chodila celá parta přátel, anebo plné autobusy z nejrůznějších podniků,“* dodává sestřička a připouští, že ačkoliv se dnešní dárce liší, i tak se pro ně snaží vytvořit rodinné a pohodové zázemí. *„Těší nás, když se k nám dárce vrací,“* usmívá se Světlana Kaplanová.

Dárce v zeleném i školou povinní

Z větších skupin vzpomíná Světlana Kaplanová i na dárce v zeleném: *„V devadesátých letech k nám jezdili i vojáci ze Žamberka, to byl pokaždé plný autobus. Kluci k nám přicházeli v rámci povinné vojenské služby a darovali, jak já říkám, dobrovolně povinně.“*

Další legendou darování krve tamního regionu je i kantor střední automobilní školy v Ústí nad Orlicí Radek Biedla. Ten přivedl už stovky dárců krve i kostní dřeně, a z jeho iniciativy se stala tradice, která v Ústí nad Orlicí pokračuje dodnes.

Není čeho se bát

Světlana Kaplanová sama několikrát krev darovala, ale pravidelným dárcem být nemůže, brání jí v tom rodinná anamnéza: *„Mám vyšší leukocyty. Když jsem se vešla do limitu, občas mě vzali, nicméně pravidelně darovat nemohu. Moje dcera ano. Před prvním odběrem měla strach, ale pak zjistila, že to nic není, a daruje krev nadále.“*

Právě obavy z prvního odběru bývají pro většinu lidí tou největší překážkou. „Přitom není, čeho se obávat. Pokud se dárci stát nemůžete, poznáme to při prvním předodběru a krev darovat nebudete. I tak si vás ale pohlídáme, dodáme vám to, co vašemu tělu chybí, například předepíšeme železo v tabletkách, a jdete domů,“ uklidňuje případné prvodárce sestra transfuzního oddělení Orlickoustecké nemocnice Světlana Kaplanová a dodává, že i po letech na transfuzním jsou věci, které se nemění, a že i po letech na transfuzním jsou věci, které se nemění. Třeba to, že krev nejde ničím nahradit a pro pacienty, kteří ji potřebují, jsou dárci krve nepostradatelní.

<https://www.nempk.cz/novinky/transfuzni-oddeleni-orlickoustecke-nemocnice-slavi-34-narozeniny>